

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ καὶ Παιδαγωγικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, ἀλλοθίσι προσκομὸν εἰς τὴν χάριν ὁμῶν ἐπιμελείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀδύνατον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ Ἐσωτερικὴ ... 50. 16.— Ἐξωτερικὴ ... 50. 25.— Ἐξέργητος ... 5. 50.— Ἐξέργητος ... 18.— Τρίμηνος ... 4. 50.— Τρίμηνος ... 7.— ΑΜΕΡΙΚΗ: Ἐτήσια, δολλάρια 4		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879 ΙΑΡΥΘΗ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΟΥΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐθνομικτοῦ ὁδ. 88 παρὰ τὸ Βασιλικόν Ἔτος 43ον.— Ἄριθ. 35
Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος		Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1921	Ἔτος 43ον.— Ἄριθ. 35

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Καὶ μὲ ἀνήκουστες δυσκολίες, χάριξ ἐπὶ μεμβράνα τις ἀκόλουθε φράσεις:

«Εἶμαι ἀιχμάλωτος τῶν Ἀγγλων στὸ πλοῖο Τίγρη, ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου. Πάντα σὺς συλλογίζομαι καὶ θά ξαναγυρίσω. Μὰ ἂν ὁ Καραὼ μπορούσε νὰ μὲ ἀνταλλάξῃ, αὐτὸ θά γινόταν γληγορώτερα.

Σὺς ἀγαπῶ...

Γιάννης Καρδινάκι

Δίπλωσε τὸ χάρτι καὶ τῶριφθε ἐπὶ τὴν ζώνη του περιμένοντας δευτέρη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ βάλῃ σὲ φάκελλο, καὶ τρίτη γιὰ νὰ τὸ στείλῃ.

Γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ του ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ ἀγγλικά. Ἦταν ἡ μόνη του διασκεδασθὴ κατὰ τοὺς ἀτέλειωτους ἐκείνους μῆνες, ποὺ τοὺς πέρασε ἀνάμεσα σὲ θάλασσα καὶ οὐρανὸ. Ὁ Ἀραδὲξ ἤξερε ὀπωσδήποτε τὴ γλῶσσα αὐτή. Ἔμαθε λοιπὸν στὸ μικρὸ τοῦ φίλου ὅ,τι ἤξερε, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀγγλικὲς λέξεις προσφέρονται ἀλλοιούτικα ἀπ' ὅ,τι γράφονται, ὁ Γιάννης κατόρθωσε νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα τὴν ἀγγλικήν, χωρὶς ὁμῶς νὰ μᾶθῃ ποτὲ καὶ νὰ τὴν γράψῃ.

Εὐχαριστήθηκε πολὺ ὅταν ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ τὴς ὁμιλίας ποὺ ἔκαναν οἱ ναῦτες γύρω του. Ἐνόμιζαν πὺς δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα τοὺς καὶ ἔλεγαν ὅ,τι ἤθελαν μπροστά του.

Ἔτσι ἔμαθε τὴ δευτέρη μάχη τοῦ Ἀδουκίρ, μιὰ νίκη καὶ αὐτὴ τοῦ Βοναπάρτη, ἀφοῦ εἶχε ρίξῃ ἐπὶ τὴ θάλασσα τὸν τουρκικὸ στρατὸ, ποὺ ἀποβίβασε ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ἐπει τὰ ἦλθε ἡ εἰδησὴ τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιστροφῆς τοῦ νικηφόρου ἀρχιστρατήγου

ἐπὶ τὴν Γαλλίαν, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1799.

Ὁ Γιάννης εἶδε ὅλο τὸν θυμὸ τοῦ σὲρ Σίδνεϋ Σμιθ, ὅταν ἀκούσε τὴν εἰδησὴν αὐτήν. Ὁ ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς, ποὺ ἦταν ἡ αἰτία νάποτιξῃ ὁ Βοναπάρτης μπροσὶ τοῦ πλοῦ τοῦ Τεξέξ, εἶχε ἐλπίζει πὺς θά τὸν ἔκλεινε γιὰ πολὺν καιρὸ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ λύσσαζε μαθαίνοντας πὺς οἱ ἀγγλικὲς περιπολίαι τὸν εἶχαν ἀφήσει νὰ περάσει.

Ὁ θυμὸς του θά ἦταν ἀκόμα πὺς μεγάλας, ἂν μπορούσε νὰ προβλέψῃ τοὺς μέλλον περιμένε τὸ νέο στρατηγὸ καὶ τὸ ρόλο ἔμελλε

νὰ παίξῃ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην τὰ ἐπόμενα χρόνια

Δύο μῆνες ἀργότερα, ὁ Ἀραδὲξ ἔλεγε ἐπὶ τὸν Γιάννην ὅ,τι εἶχε ἀκούσει τοχαλα ἀπὸ μιὰ συνομιλία δύο ἀξιωματικῶν τοῦ Τίγρη.

Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης εἶχε ἀνατρέψῃ τὸ Διευθυντήριον καὶ εἶχε πάρει ἐπὶ τὴν χεῖρα του τὴν ἐξουσία με τὸν τίτλον τοῦ Πρώτου Ὑπατοῦ.

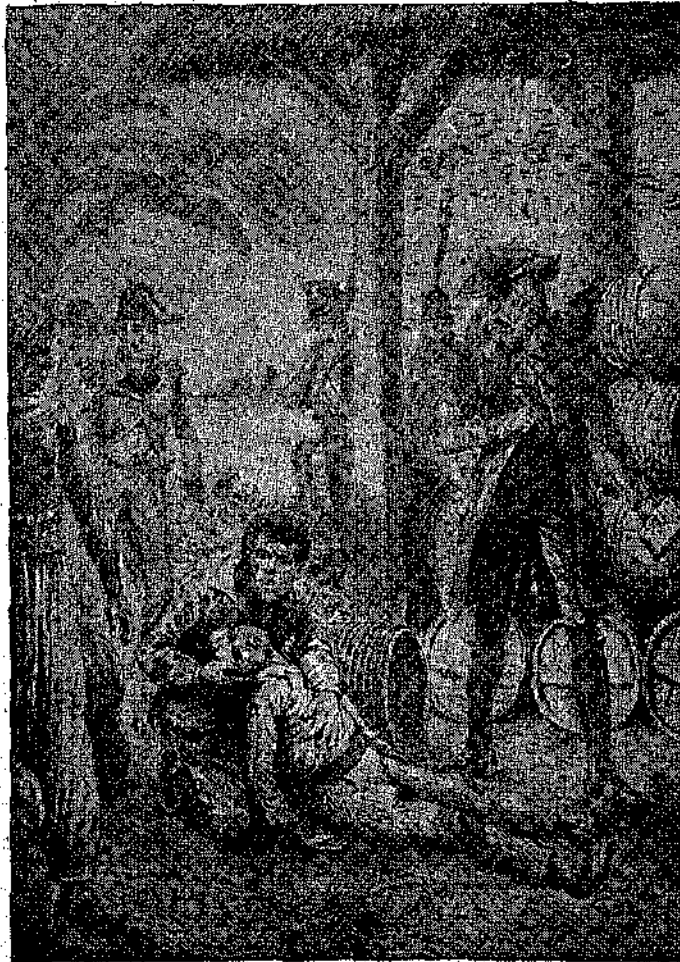
—Τὶ δυστυχία νὰ μὴ μπορούμε νὰ γυρίσομε ἐπὶ τὴν Γαλλίαν, εἶπε ὁ Γιάννης θλιβερὰ. Ὅχι τοῦ πῆγαινα τὴν τοιγαροθῆχην του καὶ ἀμέσως θά μ' ἔκανε ἀνυπολόγητο.

Γιατὶ εἶχε καταφέρει νὰ φυλάξῃ τὸ πολυτίμητον ἀγαπημῶστικόν, χάριξ ἐπὶ τὴν ζώνη ἐκείνη ποὺ τὴ φορούσε κατὰ τὰς ἀποβάσεις καὶ δὲν τοῦ τὴν εἶχαν θάλασει.

Λίγο θά σὺς ἐνδιαφέρῃ, παιδιὰ μου, νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν πόλεων καὶ ὅλων τῶν ἀκτῶν, ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ Γιάννης Καρδινάκι κατὰ τὴν ἀιχμάλωσιάν του. Φτάνει νὰ σὺς πῶ, πὺς ἂν τὰ ταξείδια μορφώνουν τοὺς νέους, καθὼς λένε, ὁ Γιάννης, ποὺ ἡ νεότητά του πέρασε τὸσο ἀνώμαλα, συμπληρώσε τὴς γεωγραφικῆς του γνώσεις ἐπὶ τὴς περιπολίαις αὐτῆς με τὸν Τίγρη.

Συχνὰ ξεχάστηκε μπροσὶ ὅ,τι ἕνα μεγάλο χάρτη, ποὺ κρεμόταν ἐπὶ τὸν διαμέρισμα τῶν Δοκίμων, ὅταν τὸ πρῶτον, νῆρις-νῆρις, ἔπλενε τὸ πάτωμα καὶ τὴς πορτοῦλες τῶν καμτινῶν. Καὶ γρήγορα, με τὴ βοήθεια τοῦ Ἀραδὲξ, ἔμαθε καλὰ τὰ κυριώτερα χάρτη τῆς Εὐρώπης καὶ προσηνῶν τῆς Μεσογείου.

Ἐπὶ τὸ λῆμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὁ

«— Γιάννη μου!.. Γιαννάκι μου!..»

Σχόνει Σμιθ έκανε διάφορες ραδιουργίες κατά της Γαλλίας, και στο λιμένα της Νεκπόλεως, όπου ο στόλος του Νέλσον έμενε για να υπερασπίσει την αούλη της βασίλισσας Καρολίνας, πέρασε τον περισσότερο καιρό του Ο Γιάννης. Μά τα πλοία δεν πλησίασαν ποτέ στην αποβάθρα κι' έτσι ή εύκαιρία για να δραπέτευσουν, που τη σκεπτόταν νύχτα και μέρα ο μικρός αιχμάλωτος, δεν παρουσιάστηκε.

Το έτος 1800 πέρασε και τον Ιούλιο έφτασε στον Τίγγρη, που τότε περιπολούσε στο Αιγαίο πέλαγος, η εΐδηση της νίκης του Βοναπάρτη κατά των Αυστριακών, στο Μαρέγκο. Μά σχεδόν άμέσως οι δύο μας φίλοι έμαθαν και τη δολοφονία του Κλεμπε, στο Κάιρο, από ένα φανατικό μουσουλμανό, ύστερ από τη νίκη του στην Ηλιούπολι κατά των Τούρκων. Από τη χαρά που έδειξε το άγγλικό πλήρωμα, κατάλαβαν πως η Άγγλία είχε σφουρο τον προσεχή άρρατισμό του γαλλικού στρατού, που βρισκόταν στην Αίγυπτο.

Και δεν γελιόνταν καθόλου, γιατί ο Κλεμπε ήταν ο μόνος αξίος στρατηγός, που μπορούσε να διαδεχθή το Βοναπάρτη, στη χώρα εκείνη, που απείχε από τη Γαλλία χίλιες ολόκληρες λεύγες. Ήπειτα, ο στρατηγός Μενού, που πήρε ύστερ από τον Κλεμπε τη διοίκηση του στρατού, δεν είχε στον ίδιο βαθμό την έμπιστοσύνη των στρατιωτών.

"Άλλωστε είχε γίνει γελοίος στα μάτια τους με τό να παραδεχθή τη μουσουλμανική θρησκεία, να πάρη για γυναίκα του μια Άραπίνα και ν' ακολουθήσει όλα τα παραγγέλματα του Κορανίου. Γιατί οι πάλαιμαχοι του Αιγυπτιακού στρατού, αν και λίγο άθρησκοι μετά την Γαλλική Έπανάσταση, δεν παραδέχονταν όμως πως μπορεί κανείς ναρήγη τη θρησκεία του και ναγκαλιάζη Άλληλ. Αυτό, παιδιά μου, θα πη πως την άρρησθρησκεία δεν την εκτιμούν πουθενά.

Είχε είκοσιδύο μήνες ο Γιάννης στον Τίγγρη, όταν τον πήραν και τον πήγαν στο Βελλεροφόνη, που έτοιμαζόταν να φύγη για τις Ινδίες.

Εύτυχως που μαζί μ' αυτόν μεταφέρθηκε στο Βελλεροφόνη κι' ο Αραδέκ.

Στο πλοίο αυτό βρήκαν έναν άλλο γάλλο ναύτη, που είχε αιχμαλωτισθή στην Αλεξάνδρεια, προτού παραδοθεί στα γαλλικά στρατεύματα. Ήταν Μασαλιώτης, που ο Γιάννης δεν έμαθε ποτέ παρὰ τό μικρό του όνομα.

Τόν έλεγον Μάρκο, ήταν στολισμένος με μια μάυρη γενιάδα και τραγούδαγέ ελη την ήμερα.

Συγγνώμη! Άγγλοι αξιωματικοί του φώναζαν να πάψη.

— Χαί χαί έκανε, δείχνοντας τα δόντια του μέσα σ'ένα πλατύ γέλιο. Το τρα-

γούδι μου σ'ε στενοχωρεί, άνθρωποι της ομιχλής! Καλά!

Και σ'ε λίγο άρχισε πάλι. "Ετσι, συγγνώμη βρισκόταν στη φυλακή, πράγμα που δεν τον κακοάραδιζε.

"Επιαισ φίλιες άμέσως με τους δυό φίλους μας κι' από τότε ο καιρός τους φαινόταν λιγότερο μακρύς με τις νόστιμες φλυαρίες του. Τόν Άραδέκ, που ήταν άνθρωπος λιγόλογος, τον παραξένευε ο χαρκτηήρας του Μάρκου κι' είχε πει στο Γιάννη. — "Αν καμιά φορά άποραίσουμε να τό σκάσουμε, δεν πρέπει να το πούμε λέξη, γιατί χωρίς άλλο δεν θα κρατηθή να μη τό φωνάζη.

Μά τα σχέδια της φυγής γινόταν δλοένα πιο άπραγματοποίητα, γιατί, μέλο που ο Γιάννης είχε μάθει να κολυμπά χωρίς νερό, ασκούμενος τό βράδυ στις κινήσεις του κολυμπιού, κάτω στο άμπέρι του πλοίου, με τη διεύθυνση πάντα του Άραδέκ, κι' ακόμα ήταν έτοιμος να πέση στο νερό, αν παρουσιάζόταν άνάγκη, για να φτάσουν σ'ε κανένα γαλλικό πλοίο ή σ'ε καμιά φιλική άκτιη, ή εύκαιρία ως την ώρα δεν είχε δοθή.

Ο Βελλεροφόνης έλαβε διαταγή να πάη στις Ινδίες. Πέρασε λοιπόν τον πορθμό του Γιβραλτάρ από τα νησιά του Πράσινου Άκρωτηρίου και της Άγίας Ελένης, από το άκρωτήρι της Καλής Έλιπίδας και σταμάτησε, ύστερ από λίγες ήμέρες, στη νήσο Μαυρίκιος. Ήταν τό καλοκαίρι του 1801 κι' η ζέστη στο πέρασμα του Ισημερινού ήταν φορητή. Μά ο Γιάννης είχε συνηθισι. Η Αίγυπτος τον είχε μάθει να ύποφέρη τις τροπικές αυτές θερμοκρασίες κι' η ύγεια του δεν πειράχτηκε στο επίκομο αυτό ταξείδι.

Μά, φτάνοντας στις άκτιες της Ινδικής, ξαναβρέθηκε μπρος στον πόλεμο της Γαλλίας και της Άγγλιας, γιατί, κοντά στο Μαντράς, ο Βελλεροφόνης απάντησε μιά γαλλική κορβέτα, που άμέσως άρχισε να την κυνηγά.

Ο Άραδέκ κι' ο Γιάννης Καρλινακ δοκίμασαν μιά δυατή συγκίνηση, όταν έφυγε η πρώτη Άγγλική κανονιά, διευθυνόμενη στην τριγωνή σημαία. Άλλαξαν μιά ματιά, που έλεγε πολλά. "Αν υπέροχως τό γαλλικό πλοίο, η νίκη ήταν γι' αυτούς άπολυθέτως κι' από ένστικτο ζήτησαν γύρω τους ένα οποιοδήποτε πλοίο, για να μπορούσαν να λάβουν μέρος στη μάχη, όταν τα δύο πλοία θα έφταναν κολλητά.

Μά είχαν λογαριάσει χωρίς την επίτηρηση των Άγγλων, επίτηρηση πολύ φυσική, — πρέπει να τό παραδεχθούμε, — αφού οι δυό αιχμάλωτοι, χωρίς ναχούν πη ούτε λέξη, ήταν άπεφασισμένοι να κάνουν ό,τι μπορούσαν για να ενώθουν με τους δικούς τους και να πολεμήσουν μαζί με αυτούς.

Η κορβέτα είχε ανοίξει όλα της τα

πανιά κι' απαντώντας δλοένα στις κανονίες του Άγγλικού πλοίου, που ήταν φανέρια άνώτερο απ' αυτή, έβαλε όλη της την ταχύτητα για να ξεφύγη και να πλησίαση στην άκτιη, όπου ο Βελλεροφόνης δεν θα μπορούσε να την ακολουθήσει εξ αίτίας του έκτοπισματός του.

— "Όταν με τής να πέσω στο νερό, Γιάννη, είπε ο Άραδέκ χαμηλόφωνα, πέσε κι' εσύ άμέσως. Οχ σ'ε πιάσω εγώ. Μά ο Γιάννης δεν πρόφτασε ν' αποκριθή. "Ενα τραχύ χέρι τον κτύπησε στον ώμο κι' ένας Άγγλος ναύτης, ένας γίναντας με ξανθή γενιάδα, τον έσπρωξε προς τό άμπέρι με βλαστημίες.

Κι' ύστου να γυρίση να δή οι τρείς γέλλοι κλειστήσαν στη φυλακή, που τό σκέπασμά της έπεσε άμέσως και την έκλεισε.

(Ήπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά τό Γαλλικό του λογαίου Darric]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ

Τ' άφωστο φώς, στον τοίχο, στην λουρίδα, άσπρίζει. Μά λείπει η γάτα, νάρη στην ήλιο να λουστή, κι' απ'ε, κουλουριασμένη σφιχτά να ρουθουνίζει στο σηκαίδι, που ελάφονον φαρδιά, για να λιαστή.

Κι' από την άδεια αούλη μας τό ξανθό λείπει δρνίθι, που τη βροχή μηχανόσε, την άλλαελαίριά, κι' η λείκα η τρομουλιάρια κ' εκείνη ελησιονήθη, που έσεινε τα γυμνά της στον άνεμο κλαριά.

Τις νύχτες, που μας δίνουν την πρώτη ανατοχήλα, ναρίς σφαλούσε η θύρα κι' άδειασε η γειτονιά, δξω ο βορραίς άποδοσε καρτιά, άχρεια και φάλλα κάτω απ' τό κρο φακάρκι που έφεγγε απ' τη γωνιά.

Ποδνα η γατιά, κωμιμένη στο μάσο της μαγγίλι που άργόπορη έφυροδοσε μακρού απ' την έκκλησιά, να εθή να ξεφτυλίση τό κρεμαστό καντήλι, που έντυνε τις εικόνες σ'ε μιά άχνη θαλασσιά;

Μπρος στο κατώφλι η κήνη δεν εχαται να κρέθη, τ' άχρσο ή πουλακίδα να σκάψη, να κινάξη, κι' άρες να κακαρίζη μες στην άπανεμά.

Μόνον ο χαμίννας πάντα ξαναρχεται δλοένα να νάψη κυβεργώντας, σταχτιά, μαριά, ένα-ένα, κι' ο ασάπαστος άχρσας που κλαίει στην ερημιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δραματάκι μονόπρακτο

(Συνέχεια τ'δε σελ. 267)

ΤΑΚΗΣ, (στον Πέτρο): — "Αμα τελειώσουμε. Τι να σου κάνω; (Στην Κάκια) Για, να σου πω. Σαν πολύ κακιά δασκάλα μου είσαι! Λιγότερες φοβέρες, γιατί σ'ε μάς δεν περνάν αυτά. Μπ!

ΚΑΚΙΑ, (εξακολουθώντας): — "Το πρώτο παιδί πήρε τό μάσο, έβαλε δύναμη, έδωσε, πήρε, μα τίποτα! Οι βέργες δεν έσπαγαν. Έδωσε τό μάσο στον άλλον, στον άλλον. Τίποτα. Κανείς δεν μπόρεσε να σπάση τις βέργες.

ΤΑΚΗΣ (χαρούμενα): — Κανένα λάθος ες τώρα!

ΚΑΚΙΑ — "Ήσυχία! (εξακολουθώντας) "Τότε ο μυλωνάς έλυσε τό μάσο, πήρε. . . ."

ΠΕΤΡΟΣ, (γράφοντας, ψιθυρίζει): — "Το πη με ύφίλον.

ΤΑΚΗΣ: — "Όχι, με έφίλον-γιάτα!

ΠΕΤΡΟΣ: — "Όχι, με ύφίλον. (Γράφει στο τετραδιό του καλά-καλά τό ύφίλον.)

ΤΑΚΗΣ: — Κι' εγώ σου λέω πως θέλει με έφίλον-γιάτα.

ΚΑΚΙΑ — "Ήσυχία σ'ε είπα! Γράφετε.

ΤΑΚΗΣ, (στην Κάκια): — Περιμένε λίγο; (Στον Πέτρο): Βάζουμε στοιχημα πως θέλει με έφίλον γιάτα;

ΠΕΤΡΟΣ: — Βάζουμε.

ΤΑΚΗΣ: — Τι.

ΠΕΤΡΟΣ: — "Όχι, θέλεις.

ΤΑΚΗΣ: — Αυτό που βάλουμε και πρωτύτερα. Μπορεί έτσι και να παταίσουμε.

ΠΕΤΡΟΣ: — "Ναι, περίμενε. "Όποιος κερδίση και τις δυό φορές, θα πάρη τό βραδυνο, τό αύριανο και τό μεσημεριανο φρόδο του άλλουνου.

ΚΑΚΙΑ: — "Εί! Άκόμα θε περιμένω..

ΚΑΚΗΣ: — "Νά μάς κήνης τη χάρη και να μην είσαι τόσο άνοπάμονη (προς τον Πέτρο): "Εσύ λοιπόν λες με ύφίλον κι' εγώ με έφίλον γιάτα. Θα δούμε.

Θέλεις μάλιστα να δούμε τώρα άμέσως;

ΚΑΚΙΑ: — Κοίταξε, κοίταξε άδιαφορία για την ορθογραφία τους!

ΠΕΤΡΟΣ: — "Ναι, ναι, τώρα. Για να εξακολουθήσω με μεγαλύτερη όρεξη.

ΣΚΗΝΗ VIII.

ΜΑΡΙΚΑ, (φαίνεται στην πόρτα): — Χμ! "Οραία ορθογραφία κάνουνε!

ΤΑΚΗΣ: — Πάς! Περιμένε! (Στην Κάκια): "Ελα, λέγε μας. Με τι τώχει τό βιβλίο; Με ύφίλον ή με έφίλον γιάτα;

ΚΑΚΙΑ, (μ' άπελπισία, μόνη της): — "Ω, μά αυτοί δεν είναι στα καλά τους.

(Στάδελοια της, θυμωμένη) "Νά μοι κόνετε τη χάρη ν' αφήσετε τά λόγια και να γράφετε. Έμπρός! Δεν ακούω τίποτα, μά τίποτα. Γράφετε! (Σκύβει στο βιβλίο).

ΠΕΤΡΟΣ: — "Εε! Για να σου πω! "Εσύ θα κήνης τώρα ό,τι θέλεις; "Αν δεν μάς πής πρώτα, δεν γράφουμε. (Πετάει στο τραπέζι, τό μολύβι του. Τό ίδιο κάνει κι' ο Τάκης. Κι' οι δυό την κοιτάζουν κατάματα.

ΜΑΡΙΚΑ, (μόνη της πάντα): — "Τώρα είναι: που θα γίνη τό πανηγύρι!

ΚΑΚΙΑ, (με πείσμα): — "Όχι, τώρα δεν θα σ'ε πω τίποτα! Να δούμε ποιανού θα πέραση; Θα γράφετε;

ΤΑΚΗΣ: — "Α, μάς παρασκώτισες! Το κατάλαβες; (Σηκώνεται). Να δούμε τώρα ποιανού θα πέραση. (Τρέχει στην Κάκια να της πάρη τό βιβλίο. Έκείνη σηκώνεται, υπερασπίζεται με πείσμα, πίνονται χέρια με χέρια).

ΜΑΡΙΚΑ, κάνει να μπη στο δωμάτιο. — "Εε! Για σταθήτε μιά στιγμή.

ΠΕΤΡΟΣ, (σηκώνεται και την κυνηγάει): — "Εξ από δω!

ΜΑΡΙΚΑ, (απέσω φωνάζει τρέχοντας): — "Μαμά! μαμά! Τρέχα! Πιαστήκανε!

ΠΕΤΡΟΣ, (γυρίζοντας στον Τάκη): — "Άκόμα δεν της τό πήρες; Στάσου, στάσου να δης για πότε θα της τό πάρω εγώ! (Ρίχνεται κι' αυτός στο πάλαμα.

"Η Κάκια αγωνίζεται με λύσσα. Φωνές, παραχή, πέφτουν με πιάτσο δυο-τρεις καρέλλες κάτω).

ΜΑΡΙΚΑ (απόξω): — "Ναι, ναι, Για τό βιβλίο. . .

ΣΚΗΝΗ IX.

ΜΑΜΑ, (μπάνει τρέχοντας, ακολουθούμενη από τη Μαρίκα που σταματάει όμως στο κατώφλι της πόρτας μη τολμώντας να προχωρήσει): — Μπρέ, για σταθήτε! (Τρέχει και τους χωρίζει).

ΚΑΚΙΑ, (ταραδίνοντας τό βιβλίο στη μαμά): — Τό βιβλίο, μαμά! (Στάδελοια της) Σκάστε, σκάστε! Δεν μπορέσατε να μοι τό πάρετε! (Σιάζειται).

ΜΑΜΑ, (μένει λίγες στιγμές άφωνη. Σε λίγο): — Κοίταξε χάλια! Κοίταξε! Μαρίκα, (από την πόρτα): — Ού, ντροπές. . .!

ΤΑΚΗΣ, (κάνει να την κυνηγήσει. Έκείνη φεύγει τρεχάτη).

ΜΑΜΑ, (ειρωνικά): — "Όσο πάμε και καλύτερα, βλέπω. Μπράβο σας! Και σ' άνώτερε. (Τα παιδιά στέκονται ντροπισμαμένα, με τά κεφάλια κάτω. Στην Κάκια) Την κατοάδα του πατέρα σου την ξεχασες, πάει; Για τόσο λίγο ήτανε;

ΚΑΚΙΑ: — Μά, μαμά. . . .

ΜΑΜΑ: — "Ερω, ξερω. Μου τάπε ή Μαρίκα. Μά δε ντροπώσατε να μην μπόρητε να καθήσετε λίγο μόνοι σας ήσυχοι; Το ξερετε πως μεγάλωσατε πια και; δεν σ'ε συγχωριούναι αυτά; (Σε λίγο) Δεν μπορεί να γίνη άλλοιως. Πρέπει να είμαι όλη την ήμερα από πάνω σας, άσπου να ξεσυνήθισετε να μαλώνετε. (Σταγόρια) Έλάτε, καθήστε. Οχ σ'ε ύ-

παγορεύω εγώ. (Στην Κάκια) "Εσύ πη γαινε να φέρης τό βιβλίο σου ή τό κειμηλιά σου, — ό,τι θέλεις, — να καθήσεις εδω. Κοίταξε μην πής τίποτα της Μαρίκας κι' ακούσω πάλι φωνές. "Ε!

"Η Κάκια φεύγει. Ο Πέτρος κι' ο Τάκης καθονται στις θέσεις τους. "Η μαμά κάθεται στη θέση της Κάκιας.

ΜΑΜΑ, (ξεφυλλίζοντας στο βιβλίο): — Ποι είχατε μείνει; (Τό δίνει στον Πέτρο).

ΠΕΤΡΟΣ, (δείχνοντας με τό δάχτυλο στη σελίδα, όπου τους υπαγόρευε ή Κάκια): — "Εδω.

ΜΑΜΑ: — Έμπρός λοιπόν. Γράφετε. "Τότε ο μυλωνάς έλυσε τό μάσο, πήρε μιά από τις βέργες, την πιό χοντροή μάλαστα, και την έδωσε στον πρώτο του γιο να την σπάση". (Από μέσα της) Κοίταξε σ'ε τι μέρος έτυχε να μαλώσουν! Άπάνω στην ώρα! "Οραία! Στο τέλος θα τους τα ξεγήσω και θα τα καταλάβουν καλύτερα. (Τα παιδιά γράφουν εξακολουθησι).

"Εκείνος την πήρε και την έσπατε, με τη μεγαλύτερη εύκολία. Τό ίδιο έγινε και με τό δεύτερο και με τον τρίτο, ως τον τελευταίο. . . ."

ΣΚΗΝΗ X.

ΚΑΚΙΑ, (μπάνει κρατώντας τό κειμηλιά της).

ΜΑΜΑ: — Καθής κι' άκουγε.

ΚΑΚΙΑ, (κάθεται στο γιθιανάκι κι' άρχίζει να κεντά).

ΜΑΜΑ, (στοργια, που περιμένουν): — Λοιπόν; "Τότε ο γέρο - μυλωνάς είπε στους γίους του να καθήσουν, καθήσε κι' αυτός άνάμεσό τους κι' άρχισε να τους λέη: "Εβέρετε γιατί σ'ε τάκανα όλ' αυτά με τις βέργες;" Τα παιδιά φώναξαν διαμαί όχι. "Ε, ακούστε λοιπόν, εξακολούθησε ο γέρος. Νομίζετε πως με τις βέργες ήθελα να 'δω ποιός έχει τη μεγαλύτερη δύναμη; "Όχι, παιδιά μου. "Η δύναμη δεν είναι τίποτα μπρος στη γνώση. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

(*Έπειτα τό τέλος)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δέκατο Τρίτο

Ρόδοι, δ' φρεσκοί, άνθος, Ρόδοι εισας μέλημα (*Ανακρέων)

Πύγουν τα ρόδα τη βράντα — Κόκκινα, κίτρινα, λευκά, — Κι' άνάμεσό τους ή Μιρόντα,

Με τό βαρύ βιβλίο στο χέρι, Τό μάθημά της μελετά. Τού δειλινου τό θείο άδρι

Πώς παινιδίζει στα μαλλιιά της. Και τα ροδοφύλλα απαλά φέρνει κι' άπλώνει στην ποδιά της.

Στα ρόδα μέσα της βράντας, Ρόδο κι' αυτό, άλαφρο γελά. Τό προσώπάκι της Μιρόντας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Αγαπητοί μου,

ΙΧΑ στενά φίλο, τον Δημήτριο Καλαποθάκη, — τον περιφημο δημοσιογράφο, τον ιδρυτή και διευθυντή του «Εμπρός», — και μαλονάτι τα τελευταία χρόνια δεν τον έβλεπα συχνά, τον αγαπούσα όπως τον παλιό καιρό που τον έδλεπα καθημέρα. Ο ζαφνικός για μένα θάνατός του στο Μόναχο, μ' έθλιψε τόσο πολύ, ώστε δεν θά μπορούσα τότε να γραφώ γι' αυτόν ούτε δυο παράδες. Χωρίς να το καταλάβω, πέρασε ένας μήνας. Κι' όταν προχθές η Διάπλασι μου είπε: «δεν ξεγραφές ακόμα τίποτα για τον Καλαποθάκη» την κοίταξα με απορία. Γιατί έντομα πως είχα γράψει! Ναι, στο διάστημα αυτό σκεπτόμουν τόσο πολύ τον καλό μου φίλο και ζούσα με τις ανάμνησεις μαζί του τόσο ζωηρά, ώστε μου φαίνόταν, — τί περίεργο! — ότι αυτά όλα που περνούσαν απ' το νοῦ μου, τὰ ξεγραφα κιόλα στο χαρτί!... Αλλά γρήγορα βγήκα απ' αυτή την πλαναισθησία. Και κάθουμαι τώρα να ξεπληρώσω το τριπλό μου χρέος, — χρέος προς την φίλια, χρέος προς την αξιο, χρέος ακόμη προς τους νεαρούς μου αναγνώστες στη «Διάπλασι».

Όταν άρχισα το στάδι μου, από τους πρώτους που εγνωρίσα ήταν κι' ο Δημήτριος Καλαποθάκης. Λίγα χρόνια μεγαλύτερός μου, αλλά νεώτερός κι' αυτός, έβγαζε από τότε μια εφημερίδα. Γρήγορα τον ξεχώρισα από τους άλλους για τη μεγάλη του έμφρίθεια, τις πολλές του γνώσεις, την ευθύτητα του χαρακτήρα του και την ειλικρίνεια της φίλιας του. Το τελευταίο αυτό, σαν πιο σπάνιο, με τραβούσε 'ς αυτόν περισσότερο. Ο Καλαποθάκης ήταν ένας φίλος αληθινός, άδολος, άφοσιωμένος. Εκείνον που τον έλεγε φίλο του, τον αγαπούσε πραγματικά και, στην ανάγκη, γινόταν γι' αυτόν θυσία. Είχε ακόμα το αίσθημα της ευγνωμοσύνης στον υπέρτατο βαθμό. Την παραμικρή χάρη, το ελάχιστο καλό, σου τὸ θυμόταν για πάντα και δεν ήσυχάζε αν δεν σου τὸ ανταπέδιδε δεκαπλάσιο. Τελοσπάντων ήταν ένας άνθρωπος ευγενικός, ίπποτικός, ήπιος, χρηστός, αγαθός. Κι' αν θέλετε με μια λέξη, ήταν ένας ἀνθρώπος. Γι' αυτό τον ξεχώρισα γρήγορ' απ' όλους. Γι' αυτό δέθηκα μαζί του με μια φίλια, που βάζατε τριάντα ολόκληρα χρόνια, θερμή κι' ολόψυχη κι' ανέφελη όπως γεννήθηκε.

Τι ώραίο πράγμα που είναι η φίλια! Αυτό έλεγα μέσα μου κάθε φορά που θυμολογού τον Καλαποθάκη. Σας είπα πως

τά τελευταία χρόνια δεν παραδλεπόμαστε. Ήξερα όμως πάντα πως έχω ένα φίλο. Το ήξερε κι' εκείνος πως τον αγαπούσα, το είχε ιδή 'σε πολλές περιστάσεις. Και κάθε φορά που χρειαζόταν κάτι από μένα, ήταν βέβαιος πως τὸ είχε μ' ένα του νεύμα. Τὸ ἔδο κι' ἐγώ. Α, εἶν' ώραίο πράγμα η φίλια, παιδιά μου! Μόνο που δεν βρίσκονται συχνά στον κόσμο φίλοι σαν τον Καλαποθάκη.

Στὸ λαμπρό στάδι του δημοσιογράφου αὐτοῦ λάμπουν όλα τὰ προτερήματα του νοῦ του και του χαρακτήρα του. Ήταν πάντα ὁ ανεξάρτητος, ὁ ειλικρινής, ὁ μετριοπαθής κι' ὁ φωτισμένος ὁδηγός της κοινῆς γνώμης. Ήταν ακόμα ὁ τολμηρός, ὁ νεωτερικτής, ὁ φιλοπρόδος, ὁ αληθινός ἐπιχειρηματίας. Γι' αὐτὸ τὸ «Εμπρός», κι' όταν ακόμα δεν είχε τὴν πρώτη κυκλοφορία, είχε τὴν πρώτη ὑπόληψη κι' ἐπιβολή απ' όλες τις Ἑλληνικὲς εφημερίδες. Ἡ εφημερίδα αὐτὴ είχε πάντα ένα πλήθος ἀπὸ διαλεχτοὺς συντάκτες, τακτικούς κι' ἐκτάκτους, χρονογράφους, ἀρθρογράφους κλπ. Τακτικός του χρονογράφος π. χ. ἦταν για χρόνια ὁ περιφημος Κορυδαλῆς (Διαβάτης). Σήμερα έχει Παλαμά, Ζ. Παπαντωνίου, Δ. Χατζόπουλο. Κι' όμως ἡ μεγαλύτερη δύναμη και τὸ κυριώτερο θέλητρο του «Εμπρός» ήταν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ του ὡς προχθές, τὸ κύριο ἀρθρο τοῦ Καλαποθάκη. Γιατί ἐκτός ἀπὸ τὴν πολιτικὴ του να πούμε αξιο, ήταν κι' ἕνα λογοτεχνικὸ ἀριστούργημα. Στὴν καθαρὴ οὐσία πάντα, γιατί πολιτικοὶ ἀρθρογράφοι στὴ δημοτικὴ δεν φάνηκαν ακόμα. Κι' ὁ Καλαποθάκης ἦταν φανατικός καθαρουσάνας, που δεν ήθελε οὔτε κἀν τὴ μικτὴ γλώσσα τοῦ Γαβριηλῆ. Αλλά τί στυλίστας στὴν ἀμιγῆ του καθαρὴ οὐσία! Τι ὕψος κομφέ, γλαφυρό, δεμένο, έντονο, αληθινὰ κλασσικό! Τι τάξη στὴν ἐξέλιξη τῶν ἰδεῶν, τι λογικὴ στα ἐπιχειρήματα, τί δύναμη στὴν ἔκφραση και συχνά τί χάρη και τί «χιούμορ» έντελως προσωπικό! Ο Δημήτριος Καλαποθάκης ήταν ἀριστῶνως ένας μέγας δημοσιογράφος. Ο κόσμος τον αἰσθνόταν. Και πάντα ἡ κοινὴ γνώμη ήταν μαζί του.

Αλλά ἐκτός ἀπὸ τὴ δημοσιογραφία, ὁ Καλαποθάκης ἐκαλλιέρησε στα νειάτα του και τὴ λογοτεχνία, — τὸ διήγημα, τὸ δράμα, τὴν κωμωδία και τὴ φιλολογικὴ κριτικὴ. Οἱ νεώτεροι δεν μποροῦν να τὰ ξερουν αὐτά. Οἱ συνομήλικοι όμως θυμολομαστε πάντα με πόση γνώση κι' ειλικρίνεια ἐκρινε μὴ φορά ὁ Καλαποθάκης τὰ θεατρικὰ προπάντων ἔργα, — και, ἦταν εἰδικὸς θεατρολόγος, — τί πρωτοτυπία είχαν μερικὰ χιουμοριστικὰ διηγήματα που ἔδημοσίευσε κάποτε, και πόσο στάθηκαν στὸ θέατρο μερικὰ του ἔργα, προπάντων ἡ κλασσικὴ τραγωδία «Σαπφώ», που εἶχε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Λίγοι, πραγμα-

τικῶς, ήξεραν τὸ θέατρο και τους κανόνες του σαν τον Καλαποθάκη. Δεν του ξεφευγε τὸ παραμικρὸ τεχνικὸ λάθος. Και θυμολομαι με πόσο ἐνδιαφέρον ἀκούγονταν ἀπὸ τους συγγραφείς, τον καιρό ἐκεῖνο, στα διαλείμματα τῶν πρώτων παραστάσεων, ἡ γνώμη του που τὴν έλεγε και τόσο χαριτωμένα. Ήταν αὐθεντία.

Όταν ἔδωσα κι' ἐγώ τὸ πρώτο μου θεατρικὸ ἔργο, — τὸν «Ύψυχοπλάρα» στα 1895, — ὁ Καλαποθάκης, πρὶν ἀνοίξη ἡ αὐλαία, ήλθε με τὸ φιλικὸ του ἐνδιαφέρον να με ἰδῇ στα παρακλήνια και τὸ πρώτο που με ρώτησε, ήταν:

— Έχει ὁ π ὅ θ ε σ η;

— Έχει, τὸ εἶπα διτακτικά.

— Έχει;... κοίταξε καλά, κακόμπερε, γιατί ἂν δεν ἔχει, κάρηκες!

Εννοούσε πως δεν μπορεῖ ποτε να σταθῆ ἔργο, ὅσες ἰδέες κι' ἐξυπνάδες κι' ἂν ἔχει, χωρὶς μὴ καλὴ και καλὰ ἐξελειγμένη ὑπόθεση, — χωρὶς δηλαδή να εἶναι κείνο που λέμε ἀρτιο.

Τὸν εἶδα μετὰ τὴν παράσταση και τον ρώτησα:

— Ε, εἶχε;

— Μὴ! ἔκαμα: κάτι εἶχε, μὰ ήθελε περισσότερο δουλεμα.

Πάνε εικοσιπέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Μὰ τον λόγο δεν τον ξεχασα ποτε. Και κάθε φορά που σχεδιάζω κανένα θεατρικὸ ἔργο, εἶναι ἀδύνατο να μὴν ἰδῶ με τὸ νοῦ μπροστά μου τον Καλαποθάκη και, να μὴν τον ρωτήσω με ἀγωνία: «Έχει;... ἢ μή θέλῃ ακόμα δουλεμα;» Και δουλεύω τὴν ὑπόθεσή μου ὅσο καλύτερα μπορῶ.

Σας ἀσπάσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Γιατί δχι;... Τὴ δεύτερη ἑβδομάδα τοῦ Γενάρη, ὁ Τζακ εἶδε τις πύργους τῶν ἀγρίων να βγαίνουν ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ ἀκρωτήρι και να διευθύνονται πρὸς τον ὄρμο της Σωτηρίας. Αὐτὸ όμως δεν ἔπρεπε να τον ἐκπλήξη καθόλου. Ἀπὸ τότε που εἶχε πέσει στα χέρια τους, οἱ ἀγριοὶ ήξεραν πως τὸ νησί ήταν κατοικημένο.

Όπως κι' ἂν ήταν, τὸ ἀργότερο σὲ δυὸ ἡμέρες, οἱ πύργους θάρταναν στὸ στόμο τοῦ ρέματός των Τσακαλιῶν. Πῶς θά μπορούσαν ν' ἀντιτάξουν σοβαρὴ ἀντίσταση, να τὰ βάλλουν με τόσους ἀγρίους, καμμὴ ἑκατοστή ἴσως; Γιατί σίγουρα ἔλοι ὅσοι εἶχαν ἀποδησῆ στὸ νησί, θά λάβαιναν μέρος στὴν ἐκστρατεία. Να καταργῶν στὸ Φάλκηνχόρστ, στὸ Βάλντεγκ, στὸ Πρὸσπεκ-Χίλλ, στὸ Τσοῦκερτοπ, ἢ στὸ σπιτάκι τοῦ Ἑμπερφόου;... Ναι, μὰ τάχα θά ήταν ἐκεῖ πτὸ ἀσφαλισμένοι; Ἀπὸ τότε που οἱ ἀγριοὶ ἐπάτησαν τὸ πλοῖο ἐκεῖνος

κτῆμα της Γῆς της Ἐπαγγελίας, θά τῶχαν συγυρῆσει καλά. Θάρπετε τέλος να φαζῶν να βροῦν κανένα πιο μουσικὸ κατάργιο στ' ἀγνωστὰ μέρη τοῦ νησιῦ. Μὰ πάλι θά ἦταν βέβαιοι πως οἱ ἀγριοὶ δεν θά τὸ ἐνακάλυπταν κι' αὐτὸ;

Γιὰ ὄλ' αὐτὰ ὁ κ. Οὐδὸλων ἐπρότεινε ν' ἀφήσουν τὸ Φελσενχάιμ και να πάνε στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Μπαίνοντας στὴ βάρκα πίσω ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ ὄρμου κι' ἀκολουθώντας τὴν ἀκτὴ τοῦ Φάλκηνχόρστ θά ἦταν δυνατόν να φτάσουν στὸ νησάκι, πρὶν πλησιάσουν οἱ πύργους. Εἶχε τουλάχιστο, με τὰ δυὸ κανόνια τοῦ πυροβολείου, θά μπορούσαν ν' ἀμυνθοῦν, αν οἱ ἀγριοὶ ἐπιχειρούσαν ἀπόβαση.

Ἀλλῶς τς δεν εἶχαν καιρὸ να κουβαλήσουν τὰ πράγματά τους και ταναγκαία τρόφιμα για πολυκαιρινὴ διαμονὴ ἢ ἀποθήκη ὀμως, ἐφοδιασμένη με κρεβάτια, μπορούσε να στεγάση τις δυὸ οἰγένειες. Κι' ακόμα, ὁ κ. Ζερμάττ θά φέρτωγε τὴ βάρκα με διάφορα πράγματα της πρώτης ἀνάγκης. Ἔπειτα, δεν ξεγνοῦσαν πως τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, φυτεμένο με μαγκλιέρες, κοκκοροίνικες κι' ἄλλα δένδρα, συχνάζόταν ἀπὸ πολλές ἀντιλόπες, και μὴ κρουσταλλένια πηγῆ δεν θά τους ἔδινε ποτε χωρὶς νερό, ακόμα και στις πιο μεγάλες ζέστες.

Ὅσο λοιπόν για τὴν τροφή, δεν εἶχαν να φοβηθοῦν τίποτα για λίγους μήνες. Ποῖος όμως μπορούσε να τούς βεβαιώση πως τὰ δυὸ κανόνια τῶν τεσσάρων θ' ἀρκοῦσαν για ναποκρούσουν τις πύργους, αν ἔρχόταν ὄλες μαζί κατά τοῦ Καρχαρίας; Εἶνε ἀλήθεια πως οἱ ἀγριοὶ δεν ήξεραν τὴ δύναμη τῶν ὄπλων αὐτῶν, που οἱ ἐκπυροσφροθήσεις τους θά τούς σύγχυζαν πολύ, χωρὶς να λογαριάζουμε τις ὀδιδες και τις σφαίρες, που τὰ δυὸ κανόνια κι' οἱ καραμπίνες δεν θά λυπόταν να ρίχνουν. Κι' ἂν ἀπὸ τους ἑκατὸ καθόρθωναν ν' ἀποδησασθοῦν στὸ νησάκι οἱ κενῆται;

Ἡ πρόταση τοῦ κ. Οὐδὸλων ἔγινε δεκτή. Δεν ἔπρεπε λοιπόν να χάσουν οὔτε λεπτό. Ο Τζακ κι' ὁ Ἐρνέστος πήγαν τὴ βάρκα στὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν και τὴ φέρτωσαν με κάσες γεμάτες κανσέρβες, ρίζι, μακρόνα, ἀλεύρι, ὄπλα και πολεμοφόδια. Ο κ. και ἡ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. και ἡ κ. Οὐδὸλων, ὁ Ἐρνέστος κι' ἡ Ἄννα μπήκαν στὴ βάρκα, ἐκῶ ὁ Τζακ πήδησε στὸ καγαία κι' του, που ἔτσι θά τῶπερναν μαζί τους και θά μπορούσαν ἀπὸ τὸ νησάκι να συγκοινωνοῦν με τὴν παραλία. Τὰ ζῶα ἀναγκάστηκαν να τῶφρουν στὸ Φελσενχάιμ, ἐκτός ἀπὸ τὰ

δυὸ σκυλιὰ που ἀκολουθήσαν τους κυριους τους. Τὸ τσακάλι, τὸ καμηλοπούλι, ὁ ὄναγρος και τὰλλα ήξεραν και μὴνα τους να βροῦν τὴν τροφή τους.

Ἐπὶ τέλους ἡ βάρκα ἄφησε τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, ἐκῶ οἱ ἐχθρικές πύργους φέρναγαν ἀπὸ τὸ νησάκι της Φάλκηνας. Μὰ δεν ἦταν φόβος να τὴν ἰδοῦν οἱ ἀγριοὶ, στὸ μέρος ἐκεῖνο της θάλασσας, ἀνάμεσα στὸ Φελσενχάιμ και στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία.

ἀπάνω στὸ πυροβολεῖο, κατεχάστηκε ἀμέσως. Μὰ ἴσως οἱ ἀγριοὶ να τὴν εἶχαν ἰδῆ, όταν οἱ πύργους τους δεν ἀπέβηκαν ἀπὸ τὸ νησί περισσότερο ἀπὸ ἕνα μίλλι.

Ἐπρεπε λοιπόν οἱ ὄπκοιοι να εἶναι ἔτοιμοι, για να μποροῦν ν' ἀποκρούσουν καμμὴ ἀμωση προσβολή.

Ἡ προσβολή αὐτὴ δεν ἔγινε. Όταν οἱ πύργους ἔφτασαν μπροστά στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ἔστρεψαν κατά τὸ νοτιὰ και τὸ ρεῦμα τις δῆγγεσε πρὸς στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ τῶν Τσακαλιῶν. Κι' ἄρσο οἱ ἀγριοὶ βγήκαν στὸ νησί, τις ἔδωσαν στὸ λιμανάκι, που ἦταν προσορμισμένη κι' ἡ πινάσσα.

Νὰ ποῖα ἦταν ἡ κατάσταση. Δεκαπέντε ἡμέρες τώρα οἱ ἀγριοὶ κατέβηκαν τὸ Φελσενχάιμ και δεν φαίνόταν να εἶχαν κάμει ἐκεῖ καμμὴ διαπαγή. Δεν εἶχε γίνει τὸ ἴδιο με τὸ Φάλκηνχόρστ κι' ὁ κ. Ζερμάττ τους εἶδε, ἀπὸ τὸ βουναλάκι τοῦ πυροβολείου, να κουνήσανε τὰ ζῶα, ἀφοῦ πρώτα λεηλάτησαν τὰ δωμάτια και τις ἀποθήκες της αὐλῆς.

Δεν ἦταν όμως ἀμφιβολία, πως ἡ συμμορία αὐτὴ εἶχε καταλάβει πως τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία χρησιμοποιε για καταφύγιο στους ἀποίκους. Πολλές φορές, μισὴ δωδεκάδα πύργους πέρασαν τον ὄρμο της Σωτηρίας και διευθύνθησαν πρὸς τὸ νησάκι. Μὰ μερικές σφαίρες, που τους ἔστειλαν ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζακ, ἔρριξαν κάτω ἕνα ἢ δυὸ κι' ἔκαναν τους ἄλλους να φύγουν πανικόβλητοι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ όμως ἐκείνη, ἔπρεπε να φυλάνε μέρα και νύχτα. Εἰκίνο που ἔπρεπε πρὸ πάντων να φροῦνται και που θά ἦταν δύσκολο ναποκρούσουν, ἦταν καμμὴ νυχτερινὴ προσβολή.

Ἄφοῦ λοιπόν οἱ ἀγριοὶ τῶξεραν πτὸ τὸ καταφύγιο τους, ὁ κ. Ζερμάττ ξανάβαλε τὴ σημαία στὴν κορυφή του

«Ο Τζακ εἶδε τις πύργους...» (Σελ. 276, στ. α.)

Ὁ κ. Οὐδὸλων κι' ὁ Ἐρνέστος εἶχαν πάρει τὰ κουπιὰ κι' ὁ κ. Ζερμάττ τὸ τιμόνι που τὸ διεθῆνε με τέτοιο τρόπο, ὡστε να ἐπιφρλήται ἀπὸ κάποια ρεμματάκια και να προχωρή ἑναντίον της καλλιρροας.

Μ' ὄλα ταῦτα, σὲ διάστημα ἑνὸς μιλιοῦ πάλαψαν γερὰ για να μὴ τούς γυρῆσῃ ἡ καλλιρροία πίσω στὸν ὄρμο της Σωτηρίας και τρία τέσρατα μετὰ τὴν ἀναχώρησή της, ἡ βάρκα, γλυστρώντας ἀνάμεσα στους βράχους, ἀγκυροβολοῦσε στα πόδια ἀκριβῶς τοῦ μικροῦ ὕψωματος τοῦ πυροβολείου.

Ἀμέσως ξεφόρτωσαν τις κάσες, τὰ ὄπλα και τὰ διάφορα ἄλλα πράγματα, που εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ, και τὰ κουβάλησαν στὴν ἀποθήκη. Ὅσο για τον κ. Οὐδὸλων και τον Τζακ, αὐτοὶ ἀνέστησαν στὸ ὑπόστεγο τοῦ πυροβολείου και κάθον γύρω τὴν παραλία τοῦ νησιῦ.

Ἐννοεῖται πως ἡ σημαία, που κυμάτιζε

ὀψώματος, μήπως — πολὺ ἀπίθανο, — πέρνοῦσε κανένα πλοῖο μπρὸς ἀπὸ τὴν Νέα-Ἐλβετία και τὴν ἔλπεπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Τὸ πρωῖ.— Ἐργασίσεις στὴν ἀποθήκη.— Ἦσιες ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες.— Ἐμφάνιση τῶν πυροβόλων.— Μάταιη ἀλλοῖδα.— Νουκερμὴ ἀπίθεση.— Τὰ τελευταία φροῖνια.— Μία κανονὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Οἱ τελευταίες ὥρες της νύχτας ἐκείνης, — ἦταν ἡ 24 πρὸς τὴν 25 τοῦ Γενάρη, — πέρασαν με συναιμίες. Οἱ δυὸ οἰογένειες εἶχαν τῶσα να ποῦν και τῶσα να ναπολήσουν!

Κανείς δεν θέλησε να κοιμηθῇ και κανείς δεν κοιμήθηκε, ἐκτός ἀπὸ τὸ μικρὸ Μπέμπη.

Ἐννοεῖται πως ὡς τὸ πρωῖ, ἡ ἐπιτήρηση σιγμὴ δεν ἐξακαρῶθηκε. Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σὺντροφοὶ του καθόταν δίπλα στα κανόνια, που τὸ ἕνα ἦταν γεμισμένο με σφαίρα και τὸ ἄλλο με μωδράλια.

(Ἐπείτῃ συνέχεια)

ΗΞΕΡΑΝ ΤΟ ΑΡΟΜΟ

Τόν Ήξεραν τὸ δρόμο. Στὴ στενωπό νὰ ζητήσουν δὲν πήγαιναν μὰ ἐγὼ—δύνας ἀνίδεος;— πλανήθηκα τὴ νύχτα στὸ δρόμῳ τὸν πλατύ. Κι' ἐγὼ στὰ σκόνη

Δὲν εἶχα διδάχτηι νὰ Σε φοβᾶμαι κι' ἤρθε ἀνόπιστος γι' αὐτὸ στῶν ποδιῶν Σου τα-χάρια; καὶ οἱ σοφοὶ μὲ μάλλισαν: «Δὲν ἤλας ἅπ' τὴ στενωπό» μου λέγανε, ἐνὰ φύγεις.

Μ' ἀμφιβολία καὶ μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, γύρισα μὰ ἐσὺ στερεά τότε μὲ κράτησες. Κι' ἔβαινε πιὸ δυνατὸ τὸ μάλλωμα τοὺς μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

(Ἀπ' τὸν Τρυγητὸ τοῦ Ρ. Ταχό) Κριμιοπερφε

ΦΡΑΓΚΟΣΥΚΑ

Πέροι τὸ κλοκαίρι, μὰ μέρα, θῆς φίλος μου μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε περίεργο. Τὸ δέχθηκα καὶ ξεκινησαμε. Ἀποῦ περκατήσαμε καμμιὰ ὥρα φθάσαμε σ' ἕνα χωράφι μὰς που βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ καθήσαμε νὰ ξεκουρασθοῦμε. Μὰ γιὰ κακή μας τύχη, μόλις καθήσαμε, βλέπουμε μιά φραγκοσυκιά μὲ μεγάλα καὶ ὄραϊα κονινιστὰ φραγκόσυκα.

- Τὶ ὄραϊα φραγκόσυκα! μοῦ κἀνε ὁ φίλος μου.
-Σ' ὄρεσσαν;
-Πολύ.
-Καὶ δὲν κόβουμε;
-Μὲ τί; μὲ τὰ χέρια μας;
-Μὰ τίς σουγιές μας, κἀλέ!
-Χωρὶς τριχάλια! σάν δού-κολο
-Κόβουμε καὶ μερικὰ σκυόφυλλα νὰ μὰς προφυλάξουν ἀπὸ τ' ἀγκάθια.
-Καλὸ λές.

Τρέχουμε λοιπόν, κόβουμε τὰ σκυόφυλλα, ἀνοίγομε τίς σουγιές μας καὶ ὀρμισμα κατὰ τῆς φραγκοσυκιάς. Ἄ! ἐπιθέσεις μας ὑπῆξαν ἀλλοπαλλήλου! ἄλλ' ὁ ἔχθος ἠμύνητο γενναίως. Ἐπὶ τέλους ἀποχωροῦμεν τῆς μάχης μὲ ἀρετὰ λάφυρα (φραγκόσυκα), ἀλλὰ κακῶς ἔχοντες ὅλα τὰ μέλη τὸν σώματος μας ἦσαν διάτρητα ὑπὸ τῶν ἐχθρικών βολῶν (ἀγκάθιων).

-Γέμισα ἀγκάθια, λέγει ὁ φίλος μου, δὲν ἔμεινε μέρος που νὰ μὴ μοῦ μπήκῃν καὶ μερικά.
-Κι' ἐγὼ, φίλε μου, δὲν πάω παρακάτω μὰ ἄς ἀποζημιωθῶμε τὸν δολιχὸν τρώγοντας τὰ φραγκόσυκα.

Κι' ἀρχίσουμε νὰ τὰ καθαρίζουμε καὶ νὰ τρώμε. Μὰ κατὰ τὰ χέρια μας ἦσαν γεμάτα ἀγκάθια, ὅταν ἐπιείκενα τὰ καθαρίσαμε φραγκόσυκα, ἔμειναν μερικά

πάνω σ' αὐτὰ κι' ὅταν τὰ τρώγαμε, ἄλλα μὲν ἔμειναν στὰ χεῖρά μας κι' ἄλλα κἀθίζαν στέν σφραγισμο μὰς.

- Μὲ ὑποχρέωσες μὲ τὰ φραγκόσυκα, Φιλέρημος! μοῦ λέγει ὁ φίλος μου
-Μὰ καὶ σὺ μὲ ὑποχρέωσες που τὰ βροχῆς ὄραϊα!
-Ἀλήθεια δὰ κι' αὐτὰ τὰ φραγκόσυκα, μὰ που τὰ κανὼς ὁ Θεός, δὲν τὰ κανε χωρὶς ἀγκάθια!
-Μὰ! δὲν ἔσοις λοιπόν γιὰ τὰ φραγκόσυκα ἔχον ἀγκάθια;
-Υπάρχει λόγος;
-Βέβαια, καὶ σπουδαίος. Σέρεις τὴν ἱστορία τοῦ ἀπηγορευμένου δένδρου.
-Τὴν ἔξερω
-Ἡ φραγκοσυκιά λοιπόν ἔγενε ἔτσι γιὰ νὰ μὰς θυμίξῃ τὸ ἀπηγορευμένον δένδρον καὶ συνεπῶς τὸ... προπατορικὸν ἀμάρτημα.
-!!!!!!!!

Φιλέρημος

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Στὴν κρούρια, στὴν ἀπόμειρη, τοῦ κήπου μὰς γωνιά, ποῦχε φυτρώσει ἀπόρθητα, κάποιον μικρὸ κρινάκι, μὲ δνερὰ γιὰ τῆς ζωῆς, τὴν εὐτυχία πολλὰ, χθές, ἡ βροχὴ τὸ σάρωσε, στὸ βαθυλό χαντάκι.

Οἱ στάλας τῆς βροχῆς θόλας, στὰ πέταλά του ἀπάνω, ὡς κίλαγαν, μικρομοῦρίζαν τὸ θρῆνον τὸν μικρὸ τοῦ κρινου, που ξεψύχαγε: «Μὰ ζῆσου θὰ πεθάνω κρινε, ἀφοῦ ἢ ὀμορφιά μου ἦτανε ὡς ἐδὼ!»

Μαρτζελίνα

ΡΟΔΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

Διάβαζα στὸ δωμάτιό μου, Ὁ μπάτης φρέσκος καὶ μυροδάτος μ' ἔδρασιζε καὶ, καθὼς ἐφυσοῦσε τίς σουρτίγγες μου κι' ἀκούγα τὸς γλάρους νὰ κρᾶζουν χαρούμενα στὴν τρικυμία, νόμιζα πὼς βρισκομαι σὲ βάρκα μὲ παγὶ. Διάβαζα κατὶ θαλασσινὰ διηγήματα καὶ τὰ αἰσθανόμενα ἔτσι ἀληθινά...

Εἶχα σκεπάζει ὅλα τὰ χασιτῶ στὸ γραφεῖο μου, νὰ μὴ μοῦ τὰ σκορπίσῃ ὁ ἄερας καὶ παραξενεύτῃκα σάν εἶδα νὰ κυλοῦν στὸ πατωμα κατὶ δόσηρα παραμάτια. Γέμισα νὰ ἰδῶ καὶ πετᾶχηκα στὴν πόρτα τοῦ μπαλκονίου μου.

—Ἄχι τὰ τριαντάφυλλά μου! Πῆγαινα νὰ φέρομμε τὰς τριανταφυλλίστας μου, νὰ σώσω τὰ τριαντάφυλλά μου ἀπ' τὸ σκληρὸ μάδημα τοῦ μπότη. Μὰ ἐκεῖ στήν πόρτα, μὰ ξαφνικὴ σκέψη μὲ κράτησε ἀκίνητη: Νὰ τὸ σώσω ἀπ' τὸ μάδημα γιὰ νὰ τὰ καθαρίσω νὰ ξεραθῶν αἴθριο στὸν ἥλιο ἢ νὰ μαραθίσῶν στ' ἀνθογυ-

άλι; Καὶ βλέποντας τὸ δωμάτιό μου στρωμένον μὲ ροδοπέταλα. «τὰ καίμενα!» ψιθύρισα. Κι' ὅμοιο; τὰ ζήλευα! Νᾶσινα τριαντάφυλλα καὶ σὲ μὴ ὄμορφη δὴση νὰ πέθαινε στὸ φῶσμα τ' ἀέρος! Ὡ, τί ὀμορφος θάνατος! Ἀφῆσα τίς τριανταφυλλίστας μου στήν ὄσση τους καὶ γύρισα στὸ βιβλίό μου.

ἀλι; Καὶ βλέποντας τὸ δωμάτιό μου στρωμένον μὲ ροδοπέταλα. «τὰ καίμενα!» ψιθύρισα. Κι' ὅμοιο; τὰ ζήλευα! Νᾶσινα τριαντάφυλλα καὶ σὲ μὴ ὄμορφη δὴση νὰ πέθαινε στὸ φῶσμα τ' ἀέρος! Ὡ, τί ὀμορφος θάνατος! Ἀφῆσα τίς τριανταφυλλίστας μου στήν ὄσση τους καὶ γύρισα στὸ βιβλίό μου.

Ἄνθος Ἐλαιας

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

[6 Ἰουλίου 1921] Τῆς Ἑλλάδος μεγάλη ἡμέρα, τῆς ἀνοίγει τὸ μέλλον λαμπρὸ! Ὁ γενναῖος Στρατός μας κεὶ πέρα, κροαιώνιο νικάει ἔχθρό.

Μὲ ψηλὰ σηκωμένο κεφάλι, προχωρεῖ νικηφόρος κι' ἐκεῖ στήν ἐξοστία δόξας καὶ πάλλε, λευτερώνει κατόντας τὴ γῆ.

Ἄδελφους λευτερώνει που ἀόλωνε ἔστειλαν βαρεῖα στὴ σιλὰβιά, χωρὶς τραπεζοῦδον ἠθρόνους τῆ μεγάλη αὐτῆ λευτεριά.

Μὰ γλυκὰ κι' οἱ καμπάνες κτυποῦνε, ἀπὸ ἀκηρ σὲ ἀκηρ, παντοῦ! Καὶ στὰ στήθη χαρὰ μὰς σκορποῦνε γιὰ τὴ νίκη αὐτῆ τοῦ Στρατοῦ.

Τῆς Ἑλλάδος μεγάλη ἡμέρα, τῆς ἀνοίγει τὸ μέλλον λαμπρὸ! Ὁ γενναῖος Στρατός μας κεὶ πέρα, κροαιώνιο νικάει ἔχθρό.

Ἀφῆις Γυναικόπων

Ο ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΗΣ

Ἔνας ναυηοῦδης σπανίος εἶναι γενναῖος. Ἐνας γενναῖος σπανίος εἶναι ναυηοῦδης.

Ἦταν πρωτοχρονιὰ καὶ δόρησεν τοῦ μικροῦ μου ἀδελφοῦ διάφορα ζῆλινα ὄπλα, ἕνα ὄραϊο τούφεκι, ἕνα θαυμαστὸ σκαθι καὶ μιά ἀψηλὴ κἀσκα. Ἐκροθὸς πὼς ἦσαν ἕνας ἠρως ἀπευλοῦς ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ δὲν φόβότανε τίποτε.

Τότε σκέφθηκα νὰ τοῦ σκαρῶσω κατὶ. Στὴνω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόνη του μὲ φάκα μ' ἕνα ποντικὶ προσκαλῶ ἐγὼ, προσκαλεῖ κι' ἐκεῖνος τὸς φίλους μας νὰ παίζουμε. Ἀρχίσει πάλι τὸ ἴδιον τροπάκι. Πῶς μόνο ἕνα λιοντάρι φοβᾶται . . . κι' ἄλλα πολλά.

Σέφνου, μὲ τὸ σπαγγάκι, λῶνα τὴ φάκα καὶ τὸ ποντικὶ πῶρονε δρόμο. Ὁ λεγόμενος τότε πετὰ τὰ . . . ὄπλα, ἀφίνει τίς κανυήσεις καὶ τὸ κῶβει λάσπη φωνάζοντας: «Βοήθεια! Βοήθεια! . . . Ἔνα . . . λιοντάρι!»

Μυροβόλος Ἰωνία

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ Στὸν δλοκαίθιρο οὐρανὸ Σύννεφα πᾶ δὲν φαίνονται. Τᾶσπραῶς ἡ αἰθρὰ ἢ εὐαφρὴ Πέρα κι' ἀκούρα πέρα, Κι' ὁ ἥλιος ὁ χρυσόφωτος Ὁ βασιλιάς τοῦ ἀπῆραντου Δάμπει μονάχος ἄρχοντας Στῆς ἀνοίξης τὴ μέρα Σκέψεται Φύλλα

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀγαποῦμε πάντα αὐτοὺς που μὰς θαυμάζουν ἄλλα δὲν ἀγαποῦμε πάντα αὐτοὺς που θαυμάζουμε.

Ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν προβάλλεται ἀπὸ τίποτα.

Προτιμοῦμε νὰ ποῦμε κακὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας παρὰ νὰ μὴ μιλήσομε καθόλου.

Ἡ ὑποκρισία εἶναι ἐλάττωμα που ὁ καπὸς τὸ παίρνει γι' ἀρετῆ.

Μικρὰ πράγματα μὰς παρηγοροῦν, γιατί μικρὰ ἐπίσης μὰς θλίβουν.

Οἱ μεγάλες σκέψεις βγαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά. (Ἐγρίσιμα)

Ροδοδάχτυλη Ἀερόβια

ΕΞΥΠΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΗΤΗΣ

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πολιορκοῦσε τὴν Τίβο, εἶδε στὸν ὕπνο του ἕνα Σάτυρο φώναξεν λοιπόν τὸν ὄνειροκρήτη του καὶ τοῦ εἶπεν: «Ὅταν εἶδῃς τὸν ὄνειροκρήτη σου νὰ εἶπῃ σὲ ἐπὶ . . . ἄνθερα.»

«Ἐλαβα, Κροαιώτικῆ Ἀδρα, καὶ σὲ ευχαριστῶ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πᾶ στήσιμα μέτρησε χαρὰ διάβαζε γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸ. Καὶ νὰ σοῦ πᾶ: ἐδῶ εἶδα τὸ Θεὸ που δὲν ἔφερε τὸ θεῖο σου χέρι, παρὰ τὸ ἀριστερό. Εἰ-θεμὶ ποῖς τὸ χέρι ποῖς δὲ ἐκκατωμά-σουν νὰ μοῦ γράψῃς.» Ἄς εἶναι, πειραστικά. Ὅα πᾶ στὴ Φριδολίνη μὲ πῶσο ἕδιαστρο τὴν παῖκαλο, βεις, σάν Πορτ Σαλίσσα καὶ σὺ. Νὰ εἶς που θὰ μὲ ρωτήσῃ κι' ἐκείνη: «μὲ ποῖα νὰ εἶναι; . . .»

Χαίτικο Τρ ἀντάφυλλο, σοῦ εταί-λα τὸ βραβεῖο. Δὲν ἔξερα πὼς ἡ χαρὰ θὰ σ' ἀνεῖνανῶν τῶσον καιρὸ, ὡςτὲ νὰ μὴ μπορῆς νὰ μοῦ γράψῃς. . . Χάρη που ἀλληγογραφεῖς μὲ τόσσα μου καλὰς φῖς, Μελλοθάνατη, Τριανταφυλλίνα, Καμῖλια, Πορτὴ Παροπούλα κτλ. Ἄρμαλῆνιάς λέγε στὴ Κέρκυρα ἕνα εἶδος Βερυκοκιάς.

Ἡ Ἐλαιδα Φωτεροῦ μου γρά-φει: «Διαβάζοντας τὸ Ζακυνθινὸ Μαν-τηλὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μὰς Σενεκοῦλου, σταμάτησα σὲ κεῖνα που γράφει γιὰ τὰ τραγωῖδια τοῦ ραφωδοῦ, που ταί-ριάθην μὲ τὰ Ὀμηρικά. Κι' ἐδῶ εἶ-νε: τυροῦς γύρ ζε ὡς πέρου καὶ ζη-τούσε ἐλεημοσύνη, ψάλλοντας τὸς πύ-λους του στῶν ἴδιο ἀκριβῶς ρυθμὸ κι' μὲ τὴν ἴδια βέβαια μελωδία. Κι' ἡ μαίμα μου μοῦ εἶπε, πὼς ἄλλοτε ἐρ-χόταν ἀπὸ τὰ γεγονικά νησιὰ, ἕνα ἐλεημοσύνη, μιά τυρὴ γυναικία κι' ἐ-φαλλε ἔτσι. Ὅσο εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ Ὀμήρου; Γιατὶ ἐστὶ; Στὸ Ζα-κυνθινὸ Μαντηλὶ τοῦλάχιστο ἡ ἠμοί-μητι τῶν κωτικῶν ραφωδοῦν μὲ τοὺς παλούς εἰχνεῖται καταπληκτικῶς. Κι' ἔ-καμε παντοῦ μεγάλη ἐν-ὕψηση τὸ μέ-

Πῶς σ' ἐπίασε αὐτὴ ἡ ἐπι-μέλεια, Βαροβᾶ, νὰ γράφης τόσην ὄρα; Τόσα πολλὰ ὄσες ἐβλαβε νὰ γράφετε ὁ δάσκαλος.

—Ὁχι, μπαμπά, δὲ γράφω γιὰ τὸ δάσκαλο. Ὁ Ρικκάλης, ἐδὼ στὸ πλάι, μοῦ εἶταξε νὰ μοῦ δώση σταφίδες, ἂν τοῦ πᾶω γραμ-μένο χαρτί. Καὶ κοιτάζω νὰ γράψω πολλές κώλλες, γιὰ νὰ μοῦ δώση περισσότερες σταφίδες.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διεβολοῦ τῆς Ἠλι-ο πόλεως.

—Τὸ ἔξερες, Μπέπη, πὼς εἶσαι ἐπιπόλαος;

—Μὰ εἶπα ἐγὼ πὼς εἶμαι . . . ἐπὶ χωρίου;

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἐννο Πόρταν.

Ἐυχάριστο καλοκαίρι ὡσοντοῦν οἱ ἐροδιστο-μενοι μὲ λόμους τῆς Διαγώσεως.

ΠΑΛΗΝΟΓΡΑΦΟ ΤΗΣ «ΔΙΑΓΩΣΕΩΣ», Ἀθῆναι 28 Ἰουλίου 1921

Στὴ σελίδα 1: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, που εἶκοια βραίονε κἀθῆνας τὴν ἀπάν-τησῃ καὶ τὴν λόφω σὸν Ὀδηρὸν τοῦ Σπυδορομητοῦ, ἄμα τὸ δια-βάση προσηκτικῶς. (Ἴδε σελ. 1-3.)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐὰς εἶπα προχθές, ὅτι Διαγωνι-σμοῦ Φωτογραφίας ἐματαιοῦδη, ἐπειδὴ δὲν ἔλαθον μέρος παρὰ μόνον τέσσα-ρες. Φυσικὰ, μὲ τόσο λίγους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ. Δὲν φθίνουσ ὅτι γιὰ τὰ βραβεῖα. Ὅσο ἐδῶ ημεῖς, αὐτοὶ που ἐργασθηκα γιὰ νὰ στείλουν, δι-καινοῦνται γινούσασουν. τὴ γνήθει μου καὶ νὰ λάθουν του ἀγιστο τὰ εἰσημά-τους. Τῆς καλύτερες φωτογραφίες ἔχει ὁ Σταμ. Ι. Πακιδικῆς (20 Ε). τῶσ-ρα κομμάτια, δύο σκυλιά καὶ μί-α γάτα σὲ δύο πόδες. Ὁ Α. Συμεω-νίδης, μὲ δύο «γιδωσοκλήματα», μὲ μιά καμήλα καὶ μὲ τὸ γαδουράκι τοῦ μανάβη - ὁ Α. Γαλαξοῦς, μὲ γάτες, κτλ μὲ κότες» κι' ἡ Ἐπαύλοφ, μὲ πά-πιας καὶ μὲ γάτες, που φαίνονται ἰσο-δύναμοι. Ἀπὸ (15 Ε) λοιπόν εἰς ἐ-καστὸν καὶ εἰς . . . ἀνώτερα.

Ἐλαβα, Κροαιώτικῆ Ἀδρα, καὶ σὲ ευχαριστῶ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πᾶ στήσιμα μέτρησε χαρὰ διάβαζε γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸ. Καὶ νὰ σοῦ πᾶ: ἐδῶ εἶδα τὸ Θεὸ που δὲν ἔφερε τὸ θεῖο σου χέρι, παρὰ τὸ ἀριστερό. Εἰ-θεμὶ ποῖς τὸ χέρι ποῖς δὲ ἐκκατωμά-σουν νὰ μοῦ γράψῃς.» Ἄς εἶναι, πει-ραστικά. Ὅα πᾶ στὴ Φριδολίνη μὲ πῶσο ἕδιαστρο τὴν παῖκαλο, βεις, σάν Πορτ Σαλίσσα καὶ σὺ. Νὰ εἶς που θὰ μὲ ρωτήσῃ κι' ἐκείνη: «μὲ ποῖα νὰ εἶναι; . . .»

Χαίτικο Τρ ἀντάφυλλο, σοῦ εταί-λα τὸ βραβεῖο. Δὲν ἔξερα πὼς ἡ χαρὰ θὰ σ' ἀνεῖνανῶν τῶσον καιρὸ, ὡςτὲ νὰ μὴ μπορῆς νὰ μοῦ γράψῃς. . . Χάρη που ἀλληγογραφεῖς μὲ τόσσα μου καλὰς φῖς, Μελλοθάνατη, Τριανταφυλλίνα, Καμῖλια, Πορτὴ Παροπούλα κτλ. Ἄρμαλῆνιάς λέγε στὴ Κέρκυρα ἕνα εἶδος Βερυκοκιάς.

Ἡ Ἐλαιδα Φωτεροῦ μου γρά-φει: «Διαβάζοντας τὸ Ζακυνθινὸ Μαν-τηλὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μὰς Σενεκοῦλου, σταμάτησα σὲ κεῖνα που γράφει γιὰ τὰ τραγωῖδια τοῦ ραφωδοῦ, που ταί-ριάθην μὲ τὰ Ὀμηρικά. Κι' ἐδῶ εἶ-νε: τυροῦς γύρ ζε ὡς πέρου καὶ ζη-τούσε ἐλεημοσύνη, ψάλλοντας τὸς πύ-λους του στῶν ἴδιο ἀκριβῶς ρυθμὸ κι' μὲ τὴν ἴδια βέβαια μελωδία. Κι' ἡ μαίμα μου μοῦ εἶπε, πὼς ἄλλοτε ἐρ-χόταν ἀπὸ τὰ γεγονικά νησιὰ, ἕνα ἐλεημοσύνη, μιά τυρὴ γυναικία κι' ἐ-φαλλε ἔτσι. Ὅσο εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ Ὀμήρου; Γιατὶ ἐστὶ; Στὸ Ζα-κυνθινὸ Μαντηλὶ τοῦλάχιστο ἡ ἠμοί-μητι τῶν κωτικῶν ραφωδοῦν μὲ τοὺς παλούς εἰχνεῖται καταπληκτικῶς. Κι' ἔ-καμε παντοῦ μεγάλη ἐν-ὕψηση τὸ μέ-

Μ' αὐτῆ τὴ σελ. διαβάζει τὸ φύλλο μου ἢ Γλυκεῖα Ἑλλάς; Ἐπειτα τῆς πρῶτα τῆς Μικρῆς Ἀγγελλῆς, ἔπειτα τῆς Ἀθηναῖκῆς Ἐπιστολῆς, ἔπειτα τὰ μυθι-στορήματα κ. τ. λ. ἔπειτα τὴ Σελίδα Συνεργασίας καὶ τέλος τῆς Πνευματικῆς Ἀκρόσεως, στίς ὁπίσθεν καὶ σταματᾷ γιὰ νὰ τίς λύτῃ. Δὲν ἔξερα πὼς κόνουσι οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ τὸν τρόπο τῆς Γλυκεῖας Ἑλλάδος τὸν βρισκω πολὺ λογικὸ: Πρῶτα διαβάζει κἀκεῖ τὰ ἐπειγοντα, τὰ ἐπικαιρα, κι' εἰπειτα τὰ ἄλλα που θα μπορούσε νὰ τὰ ἐκβᾷ τῃ κι' αἴριο. Πρῶτον, Νησιτικὰ; ἐπὶ τῆ ψευδοῦ νομὸ σου εἶπα; πολὺ ὄραϊο, ἀπὸ τὰ ὀραϊότερα; δεύτερον ἐγὼ δὲν εἶδω ποτε ψευδοῦνομα, ἀλλὰ διαλέγω τὸ καλύτερο καὶ τὸ καταλλήλοτερο ἀπ' ὅσα μὲν προτείνε κἀκεῖς. Ἔστι ἂν θέλῃς νὰ τὸ ἀλλάξῃς, πρότεινέ μου σὺ μερικὰ, νὰ σὺ διαλέξω. Τί;—εκαφες τὸ χέρι σου καὶ δὲν μπορούσε νὰ γράψῃς Μὰ προσέχετε τὰ χέρια σας! τι ἐπέθετε Ἡ ἄλλη τὸ εκοφῷ.

Κι' ἐγὼ δὲν σ' ἐλησόμενησα. Ὑπε-σῆφανε Ἕλλη. Σ' ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰς ἐνεργείας. Νὰ μὴ δὲ ἀπελπίξῃς ἕμως ἡ πράτι, ἀποτυχία. Δὲν μπορεῖ ὅλα τὰ παιδιὰ ἐκεῖ πέρα νὰ εἶναι τόσο κοινὰ, ὡσε-θεν τὸν προτείνε Διαπλάσι, νὰ σοῦ ἔλεγε: «Μὰ τί; φιλοσόφοι θὰ γίνουμε;» (!!!) Ὑψάγοντα; θὰ βρῆ καὶ πὼ εἴφαινα.

Ἔτσι ἀρχίζει τὸ γράμμα τῆς Μαν-ρουκίας: Ἀυτὴ τὴ στιγμή που σοῦ γράφω, ἀπὸ τὸρθάνοιγο παρὰθυρο βλάτω τὴ θάλασσα νὰ κλύεται μπρὸς μου. Εἶνε πρασινογάλα κατὰ ἀπὸ συνηρημένο οὐρανὸ. Στὸ βάθος, πολ-λὲς βάρκες, φαράθων ὑποθετῶ, γλιστροῦν στὰ κρηνατά, ἐνῶ πὴ κοντὰ δύο τρεῖς νέες ἀκούονται: στήν κωπηλοσία, Ἀκούρα πὼ κοντὰ στήν ἀμμοδεία, πολὺς κορ-μας κἀκεῖ τὸ μπάνιο του, κι' οἱ πο-λύχρωμοι σκώφιες γυαλίζουν κἀνα ἀπὸ τὸ ἥλιο. . . . Τὶ ὕποψὸν τὰ κῆσαν πολλά . . . κομμάτια τῆς Σελίδος μὰς. Κι' ἔπειτα μ' ἔρωτᾷ ἐν ἐξῆ. . . ὀ-ρογογραφικὰ λάθη. Μὰ ὅσοι εἶναι ἔκτος ἂν ὁ θεὸς τῆς ἐνοῆ τὰ διορθούμενα εἶναι καὶ εἶνε, οἱ καὶ ἦ. πέρρω καὶ παῖρω κ.τ.λ. Μ' αὐτὰ δὲν εἶναι λάθη, καθάυτὸ λάθη καὶ μάλιστα ἔχοντα τὰ σὸρδα!

Δὲν λείπει τίποτα ἀπὸ τὸ Κριμιοπερ-φε καὶ ἐκείνη, Μυσηροῦδης. Ὅταν μιά λέξις ἐγγυθὸ ἢ περισσώτερα στοιχειὰ ὁμοία, ἀπὸ μιά μόνον φορὰ παίρνεται τὸ καθῆνα ὡς ἀρχικὸ νέας λέξεως. Π. γ. Μυσαροῦδης κριμιοπερφετικῶς θὰ γράφῃ ἔτσι: 1234256378. Ἐχομε δηλαδὴ δύο 2 (α) καὶ δύο 3 (β), δὲ τὰ κἀρμενα λοι-πὸν ἀπὸ μιά φορὰ τὰ καθῆνα καὶ, καθῆτος θὰ εχομε 12345678 ἔτσι: ΜΑΝ-ΔΡΙΟΣ.— Στὸ «Ἡ Διάπλασι; ἀσπί-ζεται» ἀπαντῶ συνηθῶς σὲ σύντομα γράμματα ἢ καὶ σ' ἐπενη, που ἡ ἐρω-τήσῃ γιὰ κατὶ στὸ ὁποῖον μπορῶ νὰ πα-ντήσῃ μὲ λίγα λόγια, πολλές φορὲς μ' ἐνα ναι, μ' ἕνα ὄχι μ' ἕνα εἶλαβα κ.τ.λ.

Ἐλαβα, Κροαιώτικῆ τοῦ 21. Δὲν εἶδες λοιπόν ἐπὶ τῆ δημοσιεύσεως Πνευμα-τικῶν Ἀσκησῶν ἀπὸ τῆς Συλλογῆς τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, ἀρχισε πρό παλλοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 2φο, πρῶτον, τῆς Β' Ἐκαμηνίας; Καὶ δὲν εἶδες τὸ ὕψωμα πᾶνω: Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημο-σιεύσις ἀπὸ τὰς Σελίδας τοῦ λαμβάνω- ὁλοσνα διὰ τὸν 195ον Διηγωνισμὸν,

Ἐλαβα, Κροαιώτικῆ τοῦ 21. Δὲν εἶδες λοιπόν ἐπὶ τῆ δημοσιεύσεως Πνευμα-τικῶν Ἀσκησῶν ἀπὸ τῆς Συλλογῆς τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, ἀρχισε πρό παλλοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 2φο, πρῶτον, τῆς Β' Ἐκαμηνίας; Καὶ δὲν εἶδες τὸ ὕψωμα πᾶνω: Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημο-σιεύσις ἀπὸ τὰς Σελίδας τοῦ λαμβάνω- ὁλοσνα διὰ τὸν 195ον Διηγωνισμὸν,

Ἐλαβα, Κροαιώτικῆ τοῦ 21. Δὲν εἶδες λοιπόν ἐπὶ τῆ δημοσιεύσεως Πνευμα-τικῶν Ἀσκησῶν ἀπὸ τῆς Συλλογῆς τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, ἀρχισε πρό παλλοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 2φο, πρῶτον, τῆς Β' Ἐκαμηνίας; Καὶ δὲν εἶδες τὸ ὕψωμα πᾶνω: Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημο-σιεύσις ἀπὸ τὰς Σελίδας τοῦ λαμβάνω- ὁλοσνα διὰ τὸν 195ον Διηγωνισμὸν,

Ἐλαβα, Κροαιώτικῆ τοῦ 21. Δὲν εἶδες λοιπόν ἐπὶ τῆ δημοσιεύσεως Πνευμα-τικῶν Ἀσκησῶν ἀπὸ τῆς Συλλογῆς τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, ἀρχισε πρό παλλοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 2φο, πρῶτον, τῆς Β' Ἐκαμηνίας

(ΔΜ). Σπολιέται Τσουμίδα, κ. (ΚΚ). **Ανανεώσεις Ψευδομένων: Δ-σπορίς Δέν, κ.**

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ.Μ. επιθυμοδὴν νάνταλλέξων.— ἡ Ἡλέκτρα με Βασίλειαν, Σαταράν, Νέλλον.—δ' Ἐλευθερωτὴς τ. Πατρίδος με Λαυραύτη. Νούτ., Ἄουαν, Ἀφρικάνον.—δ' Ἀφρικανὴς Παισι. τ. Οὐάλ., Μαριμαρ. Βα σίλα, Γενὸν τὸν Ψηλορ., Ἄλλις, Ἰουθρ, Ἰατόπουλα, Βαρωνίδα, Ἀφρικάνον.—ἡ Κατεργαρ. με Ἄφ. Καστωούλαν, Σανταρ, Ναυτάκι, Σκαρδαλιόρον.— τὸ Ἰνδαίμα τῆς Τριπόλεως με Κον. Λουλοῦδ, Ρέμβ. Ψυχῆς, Ἰαμίνην. Μελλοθάνατη.— ἡ Δοξασμένη Ἑλλάς με Γενὸν τ. Ψηλορ., Μακεδ. Ἰδαώδ. Ἰοτάρ. Γλωκ. Ἑλλάδα, Ἑλλησπορ.—δ' Ἰωνικὸς Οὐρανὸς με Γενὸν τ. Ψηλορ., Ἰδα Οὐρανιέτ, Ἰδα Φέβρον, Ροδοδάκτ, Δὲν., Μικρ. Τζόκνι, Τζελ. Χορσέου, Παρβάτ, Σόρα Δέζιν, Πειρ. Διαβολ., ὁ Ἄντρας ἡς τὸν Ἀντροῦτον με Παισι. τ. Σολλαρ., Κυρὸ Φροσ., Σαρ. Ραβεργιά, Ἀγοροῦδ, Κατεργαροῦλα, Ἀφρικάνη, Ἀετίδα, Ντολορές.—δ' Πρόδοκοπος Μακεδονία με Ἄφ. Καστωούλ., Λουλ, τ. Καρδ., Κέδ. τ. Αἰθέρ, Φουκάρ, Μαρτσελίνα, Ζητιάρα, Μυρόλλα, Περούτζ.

Ἡ Διάπλασι ἀπαύξεται τοὺς οὐλοῦς τῆς Κέμα τοῦ Ἑλλησπόντου (ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐκπαίδεσμα) Ἰουστῆς (ἀνταλλαγὴ καρδῶν) διὰ τοῦ γραφεῖο μου δὲν γίνεται! Ἀδραν (δὲν ἀληφθῆσαν μὴ ἀνηχησῆς) Ἄλ. Δ. Ἀργυρίου (ναί, μπορεῖς νὰ βίληθε ὅσοι λέξεις βρέσκεις πῶς τ' ἐπιδέξου) Δοξασμένη Τουλάν (εραστικὴ ἔ., δὲν πιστεύω πάλι νὰ εἶναι τοσο φοβερὸ πρῶμα ἐνε καθαροῦ!) Ἐρσάνην (διόλου δὲν περιφρόνησα τὸ πρῶτό σου γράμμα δὲν δὲν περιφροῦναι καὶ τοῦτο· ἀλλὰ τὸ ἐπίστασ δταν ὁ χῶρος εἴχ' ἐξενηθῆ· γὰρ τὴ ποήμα του Χένι μου λές.) Ἀσρτίαν (μ' ἔθουλίκατ τὸ γράμμα σου· κ' ὁ χ.ε. σ' ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ γράμματα· ναι, δταν τὰ κομματά ἐναι μικρά, μπορεῖ ν' ἀγρωφῶνται καὶ δὲν, καί τρία μαζί· εἰς ἕνα χερσί!) Ἀβέραντον Γαλήνην (ἐχεὶ καλῶς.) Ἐδζονάνη (καὶ ἡ διακρίσει!) Μαίρην Ζ. (δὲν εἶναι βία, δταν τὰ ἔλθῃς) Ἰανόν (μου ἄρεσε τὸ γράμμα σου· ναι, τὴν Α' Περίοδον, καθὲς τόμος ἦτο μὴ ἐξαρηνία) Ἄναστ. Ι. Ἀντίνη (δυστυχῶς, γι' αὐτὸ πού μου ἔγραψες, δὲν εἶμαι εἰς θέσει νὰ ἐνεργήσω) Ἐνεργισμὴν Κοφφρασποβίαν (δὲν ἐξεθῆ ἀκόμη· ὑπομονή· μὴ δλα δὲ ἐνοηθεθῶν) Γεώργ. Δ. Ἐλευθερ. (μπορεῖς) καὶ μαλιστα σ' ευχαριστῶ πολὺ) Νδρην Ἄνον, Κατεργαροῦλαν, Νδον Βολταροῦν κτλ. κτλ.

Β. Γυλάριον, Ἄγκυλ, Σέ'ον Ἀπελιέτην (ἔλαβα ευχαριστῶ). Ἀδρατον, Ἀμιύλαν Κὼβ, Λεμάν Μαργαρίταν, Μικρὸν Τζόκνι, Χρυσόν Αἰάνα, Πονέμιλό Καμύγελο, Ἰνδαίμα τῆς Τριπόλεως, Πυνολαμίδα (ἐσεύελα).

Ἐς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην 'Ιουλίου, ἀπαγινήσω εἰς τὸ προσεχῆ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἀναγίνουσι ἀκόμη μόνον οἱ 3· ἔξῃς δειτῶ· 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐκαστος τόμος δευξ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δευξ. 6,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δευξ. 6,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1920) ὑπάρχουσι δλοὶ οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δευξ. 16 καὶ ραμμένως δευξ. 18. Ταχυδρομικὴ τέλη ἐκαστου τόμου προσθητέα εἰς τὰς ὄνω τιμὰς· Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δευξ. 1.50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δευξ. 3.—εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 190ου Διαγωνισμοῦ λέξεων. Αἱ λέξεις δευτά μετὰ τῆς 2ας Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τῆς προθεσμίας ταύτης εἴς δσον δὲν δὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὥσπερ καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.

516 Λογαπαίμῃ Ἰωδὸς Συλλαβή γρησὸν,

Νὶ καὶ Ἄφα συνενόμεναι
Καὶ ἀμέλας φανερῶναι
Τῆς Ευραπικῆς πόλεως μίαι,
Στῆ μεσημβρινῇ Γαλλίαι.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως π. Γέλωτος 517. Μεταγραμματ. μετὰ τοινογιήρου
Ἄπο φυσὸ ἡ ἀέρια
Ἐνα του γ· ἄμῃ ἀλλέζω,
Τὸν ὄνον του ἀνεβάξω
Καὶ τὸνον ἐπιπίδνω
Βήδω παρασιτίζω.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Δοξασ. Ἑλλάδος 518. Ἀναγραμματομῆδ
Ὅπως εἶμαι· ἀ· μ' ἀφήσας,
εἰς τὸν πόλεμον κηγάινω.
Ἄν λέγῃ με κινήσας,
Κάθομαι ἐδὲ πού μένω.
Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Παυλὶ τ. Μελλωντος 519. Αἰνίγμα Δημιῶδου
Κολοκῦδι· ἐφάτρυπο
Καθὲς τρυπὰ κ' ὄνομα.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀμαλ. Τσιμικλῆ 520. Τρίλιαν
* * * * *
Ἡ πρώτη ἐξ ἀριστερῶν κάθεται, πενήν' ἡ μεταῖς πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ τρίτη ὄργανον.
Ἡ ὀρικόντιος χώρα τῆς Ἀσίας.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πειρατικῆς Ἀδρας 521. Κρυπτογραμμῶδ
12 3 4 5 6 6 7 = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς
2 1 4 6 7 = Βασίς εὗς Θηβῶν
3 1 7 6 7 = Ἄψας
4 2 4 6 5 = Ἀρχαία πόλις
5 4 3 6 2 1 6 7 = Ἄγιος
6 6 6 7 = Ζῶων
7 3 4 1 = Ἀσώματον
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κατεργαροῦλας 522-526. Μαγικὸν γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκαστος τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμ-

πῶν συμφῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, καὶ σχηματῶν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ εἶσαι λέξεις:
Σόμα, Ἄσις, ἄσος, ἄσμος, ἀψήν.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ρένον 527. Παινὴλ Ἀπρωτισῆς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς κρούτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέστη, ἀπατελοῦν νομοθέτην
1, Π' τὰμδ; τῆς Ρωσσίας. 2. Πρωτεύουσα Ἑλλ. νήσου. 3. Ὀκτωρίκην. 4. Νόσος; 5. Μοίρα. 6. Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Στρατιώτου 528. Ἑλλισπασύμφωνον
εἰρη-επρη-ταο
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπερ Γάτου 529. Γίψως
τοκ τοπ
εἰ τοκ 6 τοκ 2η
τοπ τοπ

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Κέμα
Διὰ τὸς Γαλλουαθεῖς 530. Mots carrés.
**** = Adverbe de temps
**** = Antiseptique
**** = Lieu des délices.
**** = Partie du harnais.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπος 531. Sans voyelles
Prr-q-ri-n'-mss-ps-mss
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθ. τ. Πατριδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φυλ. 20
299. Σανθίπτη (Σάνθη, κτ.).
300. Ἀτάξ - ἄταξ. 301. Ἀτάμας - Ἀδάμας. 302. Τὸ γράμμα Σ. 303. Ὀλλανδία.
304. Π Ο Σ Ο Ν 305. ΙΣΗΜΕ-ΔΑΣΟΣ. I EPON PINΟΣ (σήμερον, ἡσμος, μίμος). Φ Ο Ρ Ο Σ ρον, ἡσμος, μίμος. Μ Ι Ν Ο Σ ἀρὸς. Ἐρις, Πήνος, Νέμεσις. Ὀμπος. 306. Σινέα (σὺ, Κέα). 307. ΠΑΝΑΙΩΝ (Πόλεμος, Ἀνάστη, Νίκη, Δελία, Ἰουδία, Ὁρσέδ, Νέος). 308. Ὁ λόγιος στήν ἀνεμολιζή χαρτεται. (δλοὶ—κὼς στήν ἀνεμολιζή—χὲ ρε τέ). 309. (π plateau de balance. 310 Thomas, Marie, Jérôme.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἐως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπὸ 8 ὁ τοῦ δευξ. δ (ὁ ἐλάχιστος δευξ.) Πέσαν ὄν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξ. με παρὰ δα ὁ τοῦ δευξ. 20 λέξ. καὶ με παρὰ δα 20 λέξ. 20 λέξ. καὶ με παρὰ δα 20 λέξ. Ὁ χωριστὸς στίχος δευξ. 1.
(ΚΑ-358)
Ἄκροσταλόχη, Ὀνειροστάλαχη
Ἐνθὺς ὡς μνησθήκαμε δὰ τὸ δῆγε
Ἀσθαμίς, Ἑλλιοβήνητη
(ΚΑ-359)
Ἀσθ, Ἰσμα ἡ Τσιγγάνα, μου κα-
θυστερεῖς Μ. Μ. γιαντίν... Παρι-
μένω.
Γιοβντῆ
(ΚΑ-360)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΡΟΒΟΛΕ
Ἀντιπρόεδρος: Πέγγροφ. Μέλη: Φου-
Α. Νικιά. Κλεβρόπουλο τοῦ 21, Θ.
Κωνσταντίνωτος. Ζητοῦνται παντοῦ ἀν-
τιπροσώποι: Ἀπευθυνεὶν πρὸς φιλίην
Δόσι: Γ. Ἀλεξανδρίδην, Σπύρον.
Πρόεδρος καὶ ταμίαι:
Γαλανὸ Ἑλληνόπουλο
(ΚΑ-361)
Φοινικῆ, στέλματα, παρακαλῶ, καθαρὸν Ἄνον.
Γαλανὸ Ἑλληνόπουλο

(ΚΑ-362) Ἀ' ΔΙΑΓΩΝ.

Ἐκπερὶσσω Διαγώ. μὲν καλλιτέχνης κῶν κάρτ· ποστάλ. Τὸ καλλιτεχνὸν βραβεύθησεται. Βραβεῖον τὸ «Θῆμα τῶ φθόνου». Προβλεπία μέρη· τέλους Ἀυτοῦ. Στέλλετε Δόσι: Ἰουδίην Κατεργαροῦλα, π. τ. Μετσίλην.
(ΚΑ-363)
Ἀποχρῶν τῆς «Δημοκρατίας» γίνωμαι μέλος τοῦ «Κόσου» τῆς Διαπλάσ. ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
(ΚΑ-364)
Μη χαριεντιέσθε... Ἀγγεῖς Ἐξολοθρευτῆ (οὐκ ἐξολοθρευτὴν γάρ) ὅσο μετεπόμω τὸ ἀσχετῆμα...
ΕὐΝΑΣΤΑΤΗΣ
(ΚΑ-365)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐκπερὶσσωμεν Διαγωνισμὸν. Φωτογραφίας. Θῆμα κατ' ἐπιλογήν. Βραβεῖον βιβλίον. Στέλλετε μέρη· τέλους Σεπτεμβρίου. Γεω·γιον Εὐαθυπολιδὴν, Ἀθήνας, Πατήσια
Κολομπίνα, Ἄσπος Γάτος
(ΚΑ-366)

Ἀνετάλλα γρα· μᾶτὸσθμα Δόσι: Ἀσκικιανὸν Βασιλειάν, Καρλόδασι Σέρου. Σαμῶ·ισο Ἄσπογιλέ
(ΚΑ-367)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ,
Ἐκπερὶσσωμεν ἐπεισόδιον. Περιμένω ἀνοπόμω εἰνα δικὸ σου. Συγγνώμην γιὰ ἀγνορίας.
ΠΡΩΗΝ ΑΡΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
(ΚΑ-368)

Ὀγγιστῆ, ἱερωῖς σ' ευχαριστῶ γιὰ τῆς καλλιτεχνικῆς κάρτης σου.
Ἄσπος τοῦ Ἀπειρίου
(ΚΑ-369)

Ἀσποσιῶ Γαϊδουράγαθο, διαπιστώσας; ἔτσι κάνουν στή Ἀλβανία; Ἄσπος τοῦ Ἀπειρίου
(ΚΑ-370)

«ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ» ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΣ ΤΕΧΝΩΝ

Ἐκπερὶσσωμεν τὸν Γ' Διαγωνισμὸν Ποιήματος. Θῆμα «Ὀνειδισμὸς». Προθεσμία 30 Ἀυγοῦστου. Βραβεῖο ἀπ' ἐξὸς Μορέας.
(ΚΑ-371)

Ἰοτά, Ἀφρικάνη, Γλυκερία Ἐλάς, στίχοι ἀπερὶσσωμεν οὐκ εἶναι ὑποτάτων νὰ στηριχθῆ ἀπαντήσῃ μου.
Ἄγχιδογέννητος
(ΚΑ-372)

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΕΡΚΥΡΑ»

Πρόεδρος: ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΑΘΙ
Ἀντιπρόεδρος: Λουλοῦδ τ. Καρδιάν Γεν. Γραμματεῖς: Σπουρβιάνης Γραμματεῖς: Καρφάτοπουλο Ταμίαι: Α. Μπρονάτη ΜΕΛΗ: Τροπούλα,
Κοφτερο Σπαθί
(ΚΑ-373)
Ἐκπερὶσσωμεν στή Δοξασμένη Ἑλλημοκρατία. Ψαφῶς τ. Ἰουδίας
(ΚΑ-374)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΒΡΑΒΕΙΟ «ΦΟΙΤΗΤΑΙ»

Προβλεπία διμνηος. ΦΡΙΑΟΛΙΝΗ. ΜΑΒΙΝΑ, ἈΓΡΥΜΙ, δὰ εἶμαι ἐντυχῆ δὲν λέβετε μέρος. Δόσι: ΚΩΝ. Γ. ΝΤΟΥΡΟΝ, Τρίπολις.
ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
(ΚΑ-375)

ΧΑΜΠΕ ΡΙΖΟΤΗ καὶ κομματῶν

Ἄντι Σπαρτῶσε νὰ δημοπρατήσῃ στήν ἙΛΛΗΝΙΚΗΝ ΔΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΝ, ἄλλως δὰ οὐκ ἐπιτρέψωμεν πλέμω.
ΒΑΛ ΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ